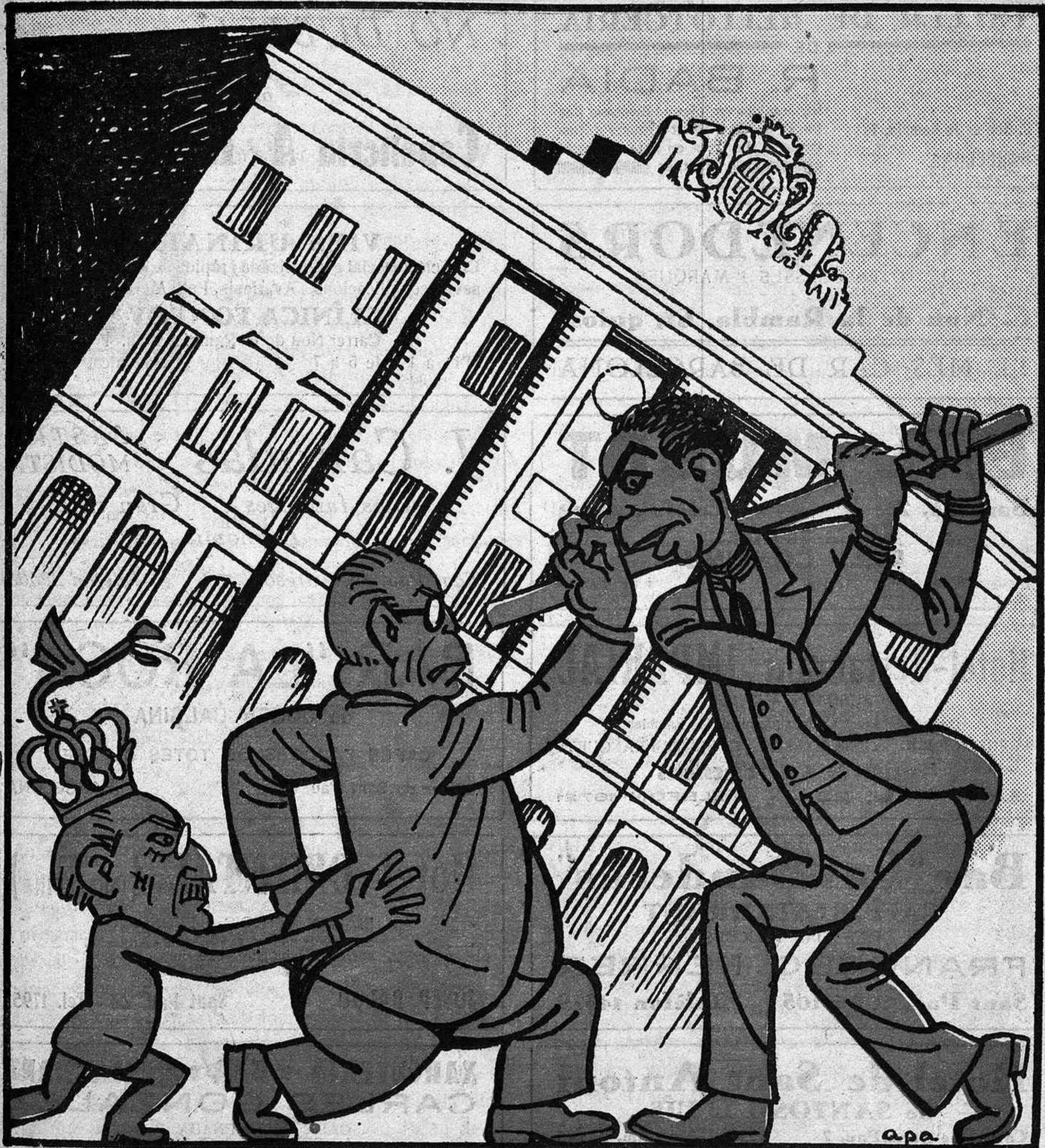

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

La crisi municipal

Tots els partits hi han posat el coll, a afavorir les respectives clientele d'empleats.

La indústria i el comerç de Barcelona

CARRERS NOU, SANT PAU I BARBARÀ

Òptica d'A. LOPEZ

OPTIC PROFESSIONAL

Ex-operari de la Central d'Òptica de F. Gómez
AQUESTA CASA NO TREBALLA A BASE DE COMISSIONS
ES GRADUA LA VISTA GRATIS
Carrer Nou de la Rambla, número 16

MAGATZEM DE MOBLES "LA CONDAL"

Venda de mobles, quadros i miralls de totes classes

A TERMINIS I AL COMPTAT

JOSEP M.ª NOVELL * Carrer Nou de la Rambla, 84
BARCELONA

TALLER DE RELLOTGERIA

DE

R. BADIA

C. Nou de la Rambla, 72
BARCELONA

Reparacions en Joieria i Bisuteria fina
Banys en Or, Argent i Níquel - Res-
tauració d'esteres en tota mena de
rellotges

NO DUBTEU

Els millors capells i nous
models, els trobareu a la

Capelleria A. REY Nou de la
Rambla, 42

ENCENEDORS

D: TOTES CLASSES I MARQUES

C. Nou de la Rambla, 61, quiosc

EL MÉS CAR DE BARCELONA

VIES URINÀRIES

Curació especial garantitzada i ràpida de la blenorràgia i les
seves complicacions - Avariosis, Pell, Morenes, Diatèrmia

CLÍNICA FONTOVA

Carrer Nou de la Rambla, núm. 4

D'11 a 1 i de 5 a 7

Econòmica, de 7 a 9

BAL MUSET

Barbarà, 7

Telèfon 24012

TOTS ELS DIES

BALL CONTINU

de 5 a 8,30

i de 10 a 3

J. Canudas

SASTRE
MODISTA

Altes fantasies - Gran chic

Economia

Sant Pau, 10, entresol

Telèfon 22568

Hotel-Restaurant IMPERIAL

FUNDAT L'ANY 1880

Davant del Liceu i a dues passes de les Rambles

PREUS MODICS CUINA SELECTA COBERTS I BANQUETS

Estatge de 9 a 12 pessetes

SANT PAU, 20

TELÈFON 16721

BAR "LA ROCA"

de JOSEP CALSINA

CAFÈS I LICORS DE TOTES CLASSES

Carrer de Sant Pau, 81

BARCELONA

Bar "Las Banderas"

CAFÈ-RESTAURANT

VINS FINS I LICORS

FRANCESC FERRER

Sant Pau, 103 i 105

Telèfon 14379

Hotel ORIENTAL (abans IGUALADINA)

EL MÉS CENTRIC I ECONÒMIC

Se serveix a la carta i coberts - Aigua
corrent - Habitacions exteriors - Bany

JOSEP PALOU

Sant Pau, 23 - Tel. 17951

Hotel de Sant Antoni de SANTOS I LLUÍS

Carrer de Sant Pau, 7

Telèfon núm. 22148

Cambrà de bany - Telèfon a tots els
pisos - Aigua corrent en les habitacions

SERVEI A LA CARTA

Pensió completa, de 8 i 10 pessetes

XARCUTERIA * BAR * RESTAURANT CARLES GONZALEZ

CASA RECOMENADA PER
LA SEVA CUINA CLASSICA

ESPECIALITATS: Carn d'olla madrilenya, Paella valenciana, Mon-
getes estofades, Tripes i Cargols.- Cafè exprés.- Vi legítim de Val-
depenyes a 10 cts. vas amb tapa.- FIAMBRES DE TOTES MENES.

Sant Pau, 78 - ESPECIALITAT EN RESSOPONS - Sant Jeroni, 40

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÒNICA

La ciutat de pedra

AL fer un contrastament dolorós: Barcelona, sota la República no presenta millor aspecte que sota la monarquia. Hem perdut més que no pas hem guanyat. I consti que em refereixo només a la ciutat material, a la ciutat de pedra. Els barris i els carrers de la burgesia, més aviat declinen. Hom hi veu més pols que abans, durant

els dies secs. Hom hi veu més fang els dies de pluja.

En tals dies és ja gairebé impossible travessar un lloc de molta circulació, sense rebre una esquitxada de fang dels automòbils.

Però si els barris burgesos estan més desatesos, hom no posa pas més cura, per compensació, en les barrades populars, en els suburbis, en els carrerons vells. La brutícia material i moral, tara de les metròpolis mediterrànies, diríem que augmenta de dia en dia. Als carrerons suspectes, cada dia s'hi fan més plàstics el vici i la misèria, en la seva innoble, nauseabunda promiscuïtat.

Sens dubte, si algun monàrquic llegeix aquestes ratlles, somriurà amb satisfacció:

—Vosaltres us ho heu buscat—dirà—, amb el canvi de règim.

Ja sabem que hi ha tota una teoria reialista i cortesana, segons la qual les ciutats no atenyen la bellesa si no quan s'hi manifesta un geni imperial i aristocràtic. I certament, hom en podria retreure molts exemples per a provar aquesta afirmació; hom podria retreure, en l'antiguitat, la Roma imperial, i, en l'època moderna, el París de Napoleó. Hom podria encara recordar el Sant Petersburg dels tsars. Es sota els imperis que es basteixen els palaus i els temples, que les ciutats s'ornen i es carreguen de cúpules i de campanars i d'agulles. A Barcelona és sota una dictadura imperialista que hom ha pogut traçar aquella avinguda suntuosa que mena, entre faroles de bronze, al Palau de Pedralbes, que és com no menar enlloc.

Si el geni imperial ha bastit belles ciutats, no ha estalviat el marbre, cap noble material de construcció. Però

en aquestes ciutats imperials, mentre uns quants elegits poden viure en palaus esplendorosos, celebrar festes en la buidor ressonant dels temples vestits d'or, lliscar en carrosses o en cotxes encoixinats, per avingudes llises com un cristall, el poble, qui basteix amb el seu esforç aquestes meravelles, viu amuntegat en estatges infectes. Les ciutats imperials, quan hom les veu de prop, produeixen aquest contrast dolorós i violent d'esplendor i misèria, de puïança i decrepitud. Ciutats certament dignes d'ésser visitades dels turistes. Hom hi pot admirar el seu art en els barris dels rics. Hom hi pot admirar el pintoresc en els barris dels pobres. Hom no hi pot aprendre cap exemple d'humanitat i de justícia, ni simplement de dignitat.

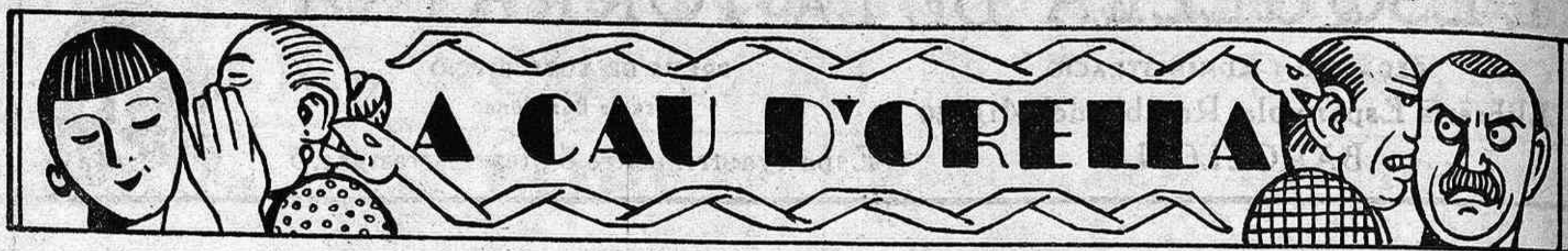
Ciutats per a elegits, per a milionaris. Els altres s'hi troben mancats de tot confort. La higiene, els serveis sanitaris són sovint, en aquestes ciutats, paraules mortes. Vers els vells carrerons la tuberculosi fa estralls. Hi ha focus constants d'infecció, amenaces sempre alerta d'epidèmies. Això és el que dona el geni imperial en vestir ciutats meravelloses, de marbre i... de fang.

L'ideal democràtic és ben diferent. No s'ha de complaure a bastir palaus i temples. Tot això és ja història. Perquè és ja història, a Barcelona mateix hom no podrà ja acabar de bastir segurament el temple grandios i monstruós de la Sagrada Família, que el geni turmentat i extemporani de Gaudí va concebre. Perquè ja només és història, a Alemanya hom tanca els palaus, que hom no pot mantenir amb l'esplendor necessari o resistir les càrregues amb què els grava l'Estat.

L'ideal democràtic té de l'arquitectura un sentit, més que sumptuari, d'utilitat; un sentit, però, que no exclou la bellesa, la qual, més que en els enfarfecs, radica en la proporció, en la simplicitat i en l'ordre. Hom ja no s'ha de complaure més a construir façanes, sinó habitacions. Habitacions on arribin el sol i l'aire. Habitacions dotades de tots els serveis sanitaris, i que tinguin una mesura humana, és a dir, que hom no hi hagi de viure amuntegat ni que siguin precisos molts de criats per a fer la marxar.

I substituir els carrerons humits, ròncecs, per carrers amb habitacions d'aquesta mena, alhora que expropiar els grans palaus, les residències purament sumptuàries, i donar-los una destinació utilitària, sembla que hauria d'ésser, en relació amb la ciutat de pedra, el programa d'una República democràtica, més que el de deixar poc a poc que tota la ciutat esdevingui igual, per un progressiu i implacable enllordament.

DOMÈNEC GUANSÉ

No hi ha perill

S'ha fet pública la llista dels càrrecs acumulats pels senyors diputats de les Corts de la República.

Realment, les males llengües — mo-gudes pel despit— n'havien fet un gra massa.

Val a dir, però, que en aquesta llista el nostre digníssim alcalde hi fa el paper més lluit:

15.000 pessetes, com alcalde; 30.000 com a president de la Junta d'Arenes; 6.000, com a Conseller del Metropolità; 15.000, com a president del Consorci del Port Franc; etc., etc., etc...

¿Oi que sembla la nòmina del difunt rei dels llumins?

Però tranquilitzeu-vos: El Doctor Aguadé ens ha assegurat—amb gran fermesa—que encara que amb això de la crisi li fallin alguns ingressos, no pensa suïcidar-se...

No... Té, tot el contrari, la decidida intenció de rescabalar-se'n complidament.

La torna

No voldriem pas, però, per res del món, que pensés rescabalar-se'n receptant... No!

Veureu... Ara, és clar, els càrrecs no li donen temps de visitar malalts. Però això no obstant, segueix trampejant ne uns quants, alguns d'aquells clients acreditats que estan sovint malalts i no miren gaire prim amb els honoraris del metge.

Recentment, un d'ells fou, en efecte, visitat pel Dr. Aguadé.

El malalt es va plànyer:

—Quants dies sense veure'l. Ja no es recorda dels malalts, vostè.

—L'Estatut, l'Estatut... La crisi...

—Sí, sí... Que cobreu massa pessetes, ve't ho aquí!

L'autor de l'"Elogi dels metges i de les medicines", visiblement, es picà. Ell, cobrar massa diners; ell, amb el seu desinterès, amb el seu esperit de sacrifici...

Amb tot, receptà, i, adreçant se a la família:

—Donin-li-la demà, de matinet, ben en dejú...

Més tard, quan la minyona de la casa anà a la farmàcia a recollir la medicina, l'apotecari l'amonestà seriosament:

—No la hi donin pas tota: és una purga de cavall!

Sant Josep

Amb motiu de la crisi municipal, han circulat, aquests dies, per Barcelona, uns versos anònims que la malignitat d'un regidor de la Lliga atribueix al senyor Casanoves.

Hem de dir, si és certa la imputació, que, en la poesia, el digne rival de l'Aguadé no s'acreditarà pas més que a la comissió d'Hisenda.

Amb tot, hi ha un rodolí que té una certa gràcia. Fa així:

"No té una vara d'alcalde, no,

[l'Aguadé.

Té, oh funcionaris!, una vara de

[Jessé."

Petició de mà

Per a un conegut jove barceloní del requetè i brillant periodista de "El Correo Catalán" ha estat demanada la de donya Urraca de Navarra.

La interessant unió, que se celebrarà aviat, serà beneïda pel senyor Bisbe de Barcelonà.

La mona i els ous

Sembla que alguns regidors i diputats d'Esquerra estaven una mica enfellonits perquè hom els volia suprimir les vacances de Pasqua.

—Es pot ésser anticlerical—deia un d'ells—; però no fins al punt de no deixar-nos descansar ni menjar la mona.

—I ara, precisament—afegia un altre—, que amb això de la mona ens podem lluir! Fins avui havíem hagut de passar per uns fadrins rancis. Però enguany els nostres fillols han de saber què és tenir un padrí amb representació o representacions oficials!

La vara d'alcalde

—Es veu que amb això de les 90.000 pessetes tinc molts pretendents.

FITXES

COSES DE MAR: Les coses de mar, les contes tu, vell Clop. I les rubriques amb les llargues espirals de fum de la teva pipa.

“Si el cos de l'ofegat no es troba, n'hi ha prou amb enfonsar un ciri enmig d'un pa beneït i llençar el pa damunt les ones.

Hi haurà el cos de l'ofegat en el lloc on el pa s'aturi.”

Si el mar engoleix una barca, i els tripulants s'ofeguen, el que resta més temps presoner del mar és el patró. Vora Morlaix, en el Finisterre, cinc mesos després de naufragar, trobarem un patró, naufrag d'un bric dinamarqués. Els altres tripulants havien eixit dos dies després del naufragi.

En el cos de l'ofegat hi havien arrelat els fuells. Les soles de les seves sabates eren plenes de llapa.

En anar a treure del mar aquell cos, se'ns féu aigua entre els dits, i tornà a l'aigua.

Vaig conèixer un llop de mar que sempre portava amb ell un drap que havia endomassat el seu balcó al pas de dues o tres processons de Setmana Santa.

Éra la mortalla que volia per a la seva mort. Els que són llençats al mar sense aquesta mortalla beneïda, surten del fons en les nits de pluja, i treuen el rostre a frec d'ona per a sentir la inutilitat melangiosa de l'aigua dolça en caure damunt la salabor coent de l'aigua de l'Oceà.

MATINADES PRIMAVERALS BARCELONINES: Són les sis del matí. La llum s'ajau una mica compactada. La primera llum, voleiadissa, ha fugit. Els coloms hi rabejaren el primer vol de desvetllament, i els telegrams la traspassaren amb les sagetes de les “Darrera hora”. El pensament se us torna d'una fantasia de tirabuixó: “Quin dentífric usaria Julieta en sortir, a l'alba, en el seu balcó de Verona?”

Aviat les flors de les parades de la Rambla prendran color i valor monetaris. Els Urbans — portadors inconscients d'aromes primaverales matineres — florengen les tanguistes que, Rambla amunt, s'espolsen dels cabells la nit del cabaret. Les dones que freguen els marbres artificials dels Bars comenten les galanies pagesívols dels Guardes, i riuen amb xarbots d'aigua de galleda. Entre l'autocitat matinal, mascle, i el desordre nocturn, femella — alegria confraternitzadora de testos acabats de regar —, hi passa la corrua aspra dels obrers que van al tre-

Figures bíbliques

—No t'espanta, el pensar en Judes?

—Tenien més vergonya que jo; i mira, no em parlis de coses tristes.

ball i la inquietud dels que no saben si trobaran feina.

La ciutat es ciutadanitza. El moment únic — moment de port franc — de les sis del matí primaverales es desfà. Els passos dels cuotes, que van a les casernes, pesen i ressonen. Va desapareixent la sentor d'horta sotraguejada que llencen pels carrers les carretades de bròquils i d'ensiams portats al mercat. En els molls, els que foren rebutjats de la feina, escupen la primera maledicció del dia i aixequen el primer puny amenaçador. Sona un clarí d'extrem a extrem de Barcelona: crida a la formació; cinyell sonor. Les germanetes vetlladores, sortides de la vetlla, us precisen nits d'insomni i de tortures.

Les set. Les vuit. La llum ja no rellicsa com aigua ni sembla caure de dalt. Fa de mirall per a què ens vegem tots els secrets de les cares.

UN LLIBRE A RECORDAR. “Les Tenebroses”, de Rafael Nogueres Oller. En el llibre de Rafael Nogueres Oller hi ha moltes anticipacions, un gran esperit de revolta, un clam, una intensitat, moltes veritats, unes siluetes d'aiguafort ben marcades, una valentia, un gran romanticisme de poeta.

En el seu temps, el llibre caigué com una gran pedra feixuga en un estany petit i de poca fondària. Féu grans cercles que, per massa grans, es perderen de pressa. Una ganyota es penjà com una creu damunt del silenci de l'aigua.

Cal aixecar la pedra per a tornar-la a llençar i per a tornar-la a treure. Poeta, recordes?

“En els temps que correm, dir lluitar vol dir viure.”

RAMON VINYES

SETMANA SANTA

Parlarem de Setmana Santa. Per dues raons, importantíssimes: perquè és d'actualitat i la setmana vinent ja no fóra oportú, i perquè no sabem de què parlar.

Aquesta de 1932—any II de la República; vulguin no vulguin—la Setmana Santa no sembla tan santa, tan oficialment santa, com en passats anys. I no en té pas culpa la República. La República, sempre generosa i correcta—massa correcta mantes vegades—, no ha combatut ni s'ha oposat a la santedat de la setmana.

Ha passat una altra cosa: que aquells que de la casa de Déu n'han fet una mena de casa de comerç s'han volgut presentar com a víctimes de la República i han llevat pompa i fervor a la Setmana Santa per a què hom pogués donar-ne la culpa a la República.

La casa de comerç en què ells han convertit la casa de Déu està en liquidació.

Passin, senyores i senyors, passin! Tenim una hora "tonta"! Tot ho donem al preu que vulguin!

I la gent d'enteniment espès s'emociona i pensa: Pobrets! Quins papers els fan fer! Com els turmenten!

Aquesta Setmana Santa van els tramvies. Cosa que, ai, Senyor! no havia passat mai. I s'horroritzen d'aquest fet senzillíssim que vagin els tramvies.

A mi no em sembla una cosa tan

La vara d'alcalde..

ha de servir per alguna cosa pràctica.

extraordinària, la veritat. Jo crec que anant els tramvies, també es pot reverenciar Déu. A més a més, no veig la relació que pugui haver-hi entre el drama del Gòlgota i el funcionament dels tramvies. I em sembla que hom pot ésser un perfecte catòlic sense necessitat d'anar-se'n a peu a casa. El veritable catolicisme no crec que tingui res a veure amb el trànsit rodat. Ni amb la cuina. El veritable catolicisme ha d'ésser un xic més elevat que la cuina, prosaica i epicúria.

Aquest any tampoc no s'han vist tantes mantellines com en anys passats. Aquelles mantellines d'espanyolada amb les quals es disfressaven les nostres dames aristocràtiques—més o menys aristocràtiques—i que servien per a què els nostres nois de L'ESQUELLA hi fessin un xic de barrila relacionant-les amb unes altres mantellines que tenen més relació amb la vinya que amb el coixí de boixets.

VIRAI

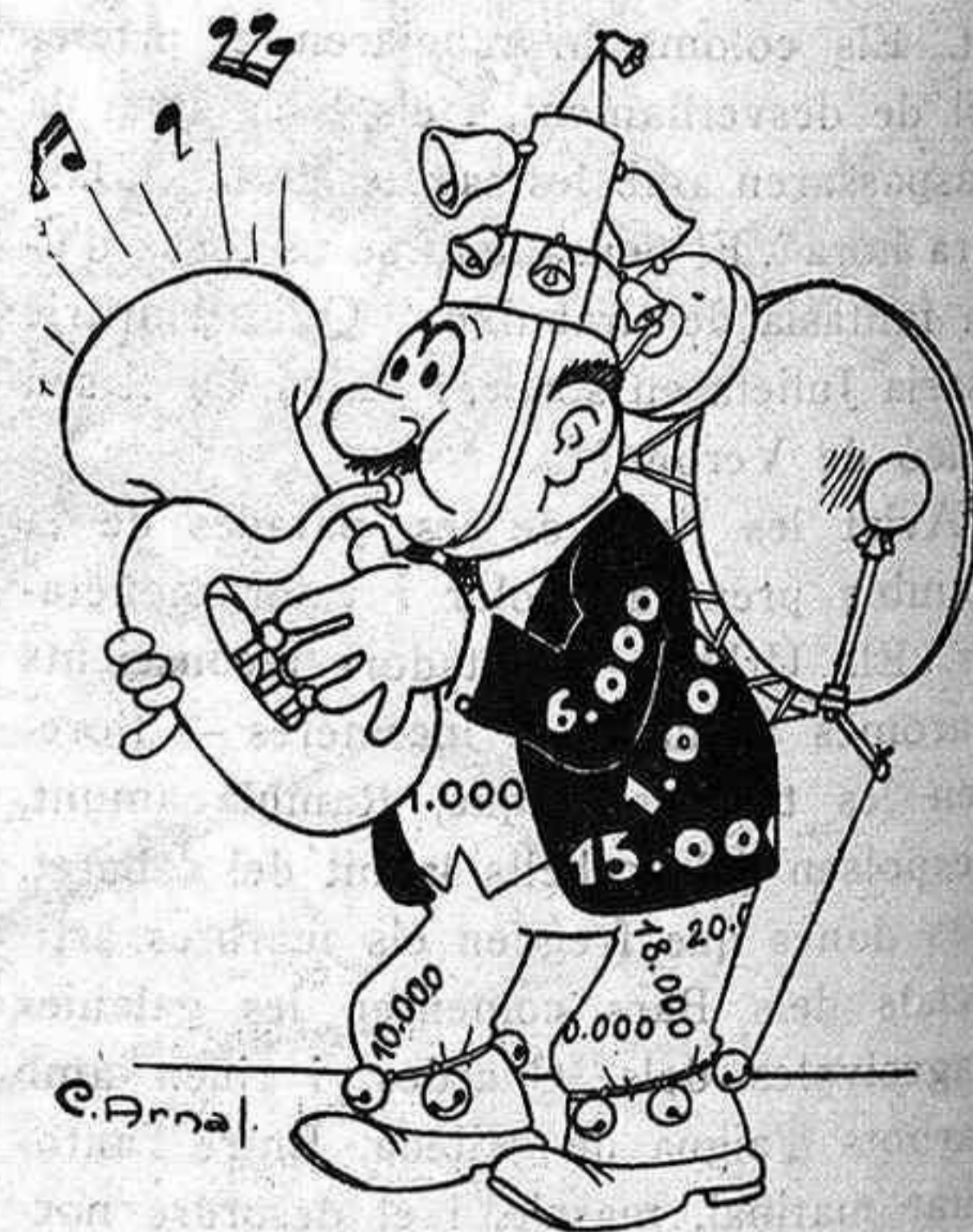
A CONTRA CLAROR

El dia que els periòdics van portar la llista dels càrrecs retribuïts que exerceixen els diputats de les Corts Constituents, fou repassada per molts ciutadans amb la mateixa fruïció que hom examina la llista de la rifa. Hi havia, però, una radical diferència. El ciutadà curiós no cercava si li havia sortit premiat algun número que jugués; al contrari, intentava descobrir, amb malsana delectança, els premis grossos que s'havien repartit, en alegre tiberi, els prohoms mimats de la situació.

Cal convenir que la realitat, amb la seva cruesa de llum del dia, ha esvaït les ombres i fantasmes creats per la imaginació i la maledicència. Si el que se'ns ha declarat és cert, no hi ha tants enxufistes com es deia ni existeix l'escandalosa disbauxa que era la menja predilecta de les tertúlies de cafè i de casinet. Hi ha casos isolats que destaquen brutalment de l'austera honestat de la majoria dels homes de la República; però precisament perquè es tracta de casos excepcionals, és precis que aquests senyors tarats de golafreria i els quals el poble ha assenyalat d'una manera pròpia per fer abaixar el rostre al més despreocupat, es resignin a cobrar per un sol concepte i encara amb descompte, si el sou no guarda proporció amb la política de sacrifici que tots ens veiem obligats a seguir.

Si en bon règim democràtic pertoca a cada ciutadà un vot, cal també afirmar el principi, que és llei de moralitat pública, de què a cap polític ni funcionari no li és lícit abassegar càrrecs, tant si són retribuïts com no. A les democràcies republicanes no hi han de fer cap paper els Frègolis transformistes ni aquells joglars que juguen diversos instruments a l'hora. El poble, amb la seva instintiva malfiança,

dóna la pauta de la conducta que han de seguir els homes públics. El poble veu amb mals ulls els polítics que s'enriqueixen, encara que sigui per mitjans lícits, i rebutja tota ostentació desorbitada i detonant. Prefereix, molt sovint, els homes austers als savis. Té el bon sentit de creure que darrera d'una prodigalitat fastuosa i d'un exhibicionisme de "vedette", s'amaga quelcom de perillós o d'inconfessable, i poques vegades s'equivoca. Pi i Margall, Salmerón, Estévanez... i, en general, tots els homes de la primera República, seran recordats sempre per llurs virtuts personals i per la rígida austeritat de la conducta llur. Potser hi haurà algun esperit pràctic i realista que dirà que podien ésser menys honorats i més eficaços en llur actuació política; però una cosa no hauria compensat pas l'altra. Clemenceau era més estimat pels parisenès perquè el veien, quan no era ministre, anar al

Vicis solitaris...

o el poema d'un enxufista cent per cent.

Art i Artistes

PROJECTES FUTURISTES

mercat a fer personalment les compres, que no pas si s'hagués mostrat en espectacle lluint al pit tot un aparador de condecoracions. Gandhi, Macià, Masaryk han guanyat l'adhesió popular per llur vida diàfana i senzilla exemplar, més que per llurs èxits polítics. Cal que no ho oblidin els nostres polítics, i especialment els de Catalunya. Que pensin que fins per fer comèdia, l'Alexandre Lerroux, quan era l'Emperador del Paralel, havia de mostrar-se al poble amb un llonguet i una truita a la francesa.

Després, es precis que alguns, encara que sortosament siguin pocs, s'avinquin a no cobrar tant. L'ideal seria que la República pogués pagar bé els seus servidors; però quan s'imposa un sever règim d'economies, molts obrers estan en vaga forçosa i d'altres no més treballen dos o tres dies a la setmana, i tots els ciutadans, en general, havem de retallar quelcom del nostre pressupost familiar, no és lícit ni correcte ni decent que hi hagi algú que s'embutxaqui el sacrifici de tots.

No parlo ja de coses tèrboles i inconfessables; puix el que no sé del cert, és per mi terreny vedat i relliscós. Es forçós també que els nostres homes públics reaccionin contra la mala fama i que no pugui donar-se el cas d'aquella bona dona que, en ésser felicitada per haver sortit el seu fill regidor, deia tot plorant amb desconsol:

—Quina vergonya! Ves què dirà la gent...”

FRANCESC CURET

No cal espantar-se del títol que en capçala la xerrameca d'avui; però verament el futurisme no és sols una de les modalitats de les arts; el futurisme se n'entra per la casa gran i dicta normes per a la propera exposició, tot empescant-se procediments no vistos mai fins ara.

La pensada que se'ls ha acudit no és pas gens vulgar; els organitzadors han sentit a dir que hi ha artistes de caires diversos, i per tal que no es barallin, volen fer dos salons: un d'art modern (!), i l'altre d'art acadèmic (!!). Això, en llenguatge clar, vol dir una sala per a les extravagàncies parides per mans ineptes i engendrades per cervells malaltissos; l'altra, per als pobres d'esperit, mansos de cor i encarcarats de braços que sols saben pintar amb motllo, i encara amb motllo arreconat per dolent.

Està clar que amb un jurat d'admissió per cada sala, no quedarà fora més que l'art veritable i equilibrat. o sia L'ART, per dir-ho d'un cop; està clar que cadascú tirarà per casa seva, i tothom content; tothom menys els artistes.

Posats a seguir aquest criteri, potser la cosa més encertada fóra reproduir l'Exposició passada i destinar un pavelló per cada tendència o escola, és a dir, que tindriem una fira de mostres artística, cosa més futurista encara que la pensada de darrera hora.

Abans, els que no en sabíem tant, ens creïem que una Exposició d'Art havia d'agermanar totes les tendències i seleccionar el bo i millor del presentat, fos puntillista, acadèmic o impressionista; per això es procurava compondre un jurat de gent de vàlua, a poder ésser desproveïda de prejudicis i, sobretot, deslligada d'interessos particulars, per tal de triar, amb les majors garanties, les obres presentades; ara som moderns, i cal canviar-ho tot.

Està clar que així cal duplicar les despeses, els premis i les adquisicions; però això es veu que no té importància, màxim quan els artistes són considerats gent tan adinerada que no han percebut encara el preu de les obres adquirides per l'Ajuntament en l'any 1929.

Ara com ara, el sol anunci d'aquesta organització ja ha donat lloc a disputes i a que es digui que si hi ha interessos a protegir, etc., etc.

Ço que verament interessa és que amb un, amb dos o amb una dotzena de salons, l'Exposició es faci, i, si pot ésser, que sigui quelcom de seriós i no pas una moixiganga com hi ha qui s'ho tem.

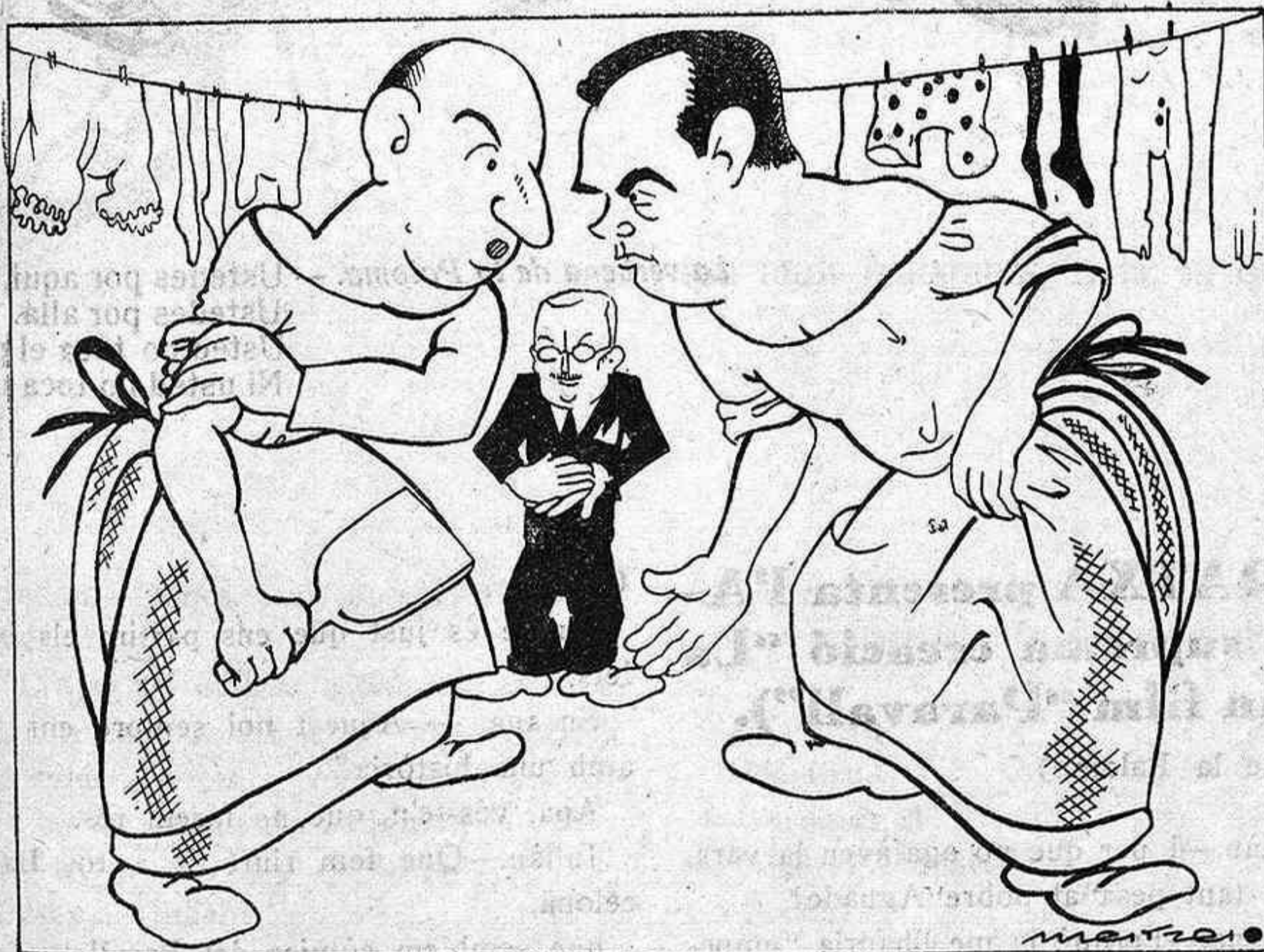
GALERIES LAIETANES

Na Carme Osés ens té acostumats a fer coses boniques, i cada cop que exposa, ens confirma en la nostra opinió que és una artista capaç de pintar amb mitjans propis bo i defugint les influències estranyes que s'endevinen en les seves obres. D'un gust depurat i dominat, la tècnica té, de més a més, el dot de la simpatia que fa atractives les teles exposades.

En Josep Ariet ens ha presentat una molt nombrosa col·lecció de paisatges, principalment de Mallorca i Montserrat, entre mig dels que n'hi ha de força apreciables. Potser que produint un xic menys, resultaria més acurat el conjunt i l'obra global fóra de major mèrit.

Dos dibuixants força apreciables exposen les obres llurs, i són Emili Ferrer i J. Rapsomanikis. Cadascú en el seu estil dominen el procediment, i per mitjà de les publicacions periòdiques han assolit un just renom.

BORIFL

No és pas que es barallin

L'Aragay i el «gran» Ulled, tirant-se floretes en les sessions municipals.

Teatre municipal

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA presenta l'AJuntament de Barcelona en la suprema creació "La verbena de la Pelona". (És un film "Paravall").

(Música de la Verbenes de la Paloma)

Julià.—Cap on vas amb aquesta pandilla?

I amb aquestes dues pintes "fané"?

Susana.—Com que es vol reduir la plantilla,

Passagem els jegants pel carrer.

Julià.—I per què no agafàveu la vara, que tant pesa al pobre Agudé?

Susana.—Perquè ja me l'hauria "empenyada"...

suposant que me'n vulguin dar res.

Julià.— Si ens partiem els dies de

La verbena de la Paloma.— Ustedes por aquí, Ustedes por allá. Usted no toca el pito Ni usted no toca ná.

Glòria, també és just que ens partim els bollets...

Susana.— Aquest noi sempre ens ve amb una història...

Apa, vés-te'n, que no farem res.

Julià.—Que fem riure ja a tot Barcelona,

que semblen còmics del Parahel...

Susana.—Doncs, de tot en faré una comèdia...

Perquè vinguin a prendre'ns el pèl.

Julià.—Doncs, així jo crido al senyor Ribé.

(Li peguen un gec a l'alcalde accidental. En Santamaria eleva una pregària. uns criden, altres corren, intervé En Giral, es fa fonedís un rellotge.)

Hilarió.—No hay derecho.

Susana.—Julià!

Castà.—Guardias!...

(Entren els urbans, es graten l'orella i escolten.)

Rita.—Pren-te un tel!

—Ho feu molt malament, nois; ni que fóssiu aficionats...

(Entre ells es reparteixen els qualificatius i adjectius més edificants que hi ha.)

—Pistolero!

—Upetista!

—Taruguista!

—Lladre! Monàrquic!

—Borbó!

El poble.—Mal llamp! Cavallers, no moguin mer...!

L'Esquerra.—Quietud tot el món que aquí mano jo!

El poble.—Jo quin "pito" toco, si volen fer el favor?...

L'Esquerra.—Els brètols cap allí!

Els murrís cap allá.

I el poble no hi té "pito"

ni mai no n'hi tindrà.

(El poble resta afaitat com abans. Els de la bronca fan un sopar a cal Faluga, i la comèdia fa el seu curs.)

TELÓ

FRANCESC OLIVA

POLITICA I MINISTRACIO

(El Govern de la Ciutat)

La crisi resolta.

Com una mena de rigodons, rigo-dons, però, d'aquells amb traca i toc de clarins que hom diria una batalla de debò, la crisi municipal ha acabat de la mateixa manera que havia començat, i tot ha quedat de la mateixa manera que abans. Es clar, tots pigats podien lliurar-se al joc de la crisi amb tot l'ardor que volguessin. Haurien pogut, encara, fer més, afegir canonades a les traques, insultar-se extraparlamentàriament i fins acordar que les reunions que tractessin de la crisi es celebrarien a l'Olympia perquè hi cabés prou públic. L'únic que no sabia de què anava en tot allò, era precisament el públic, i per això l'es corcollaven. No fos que algú, entusiasmats com en els temps heroics dels melodrames de l'Odeon, no saltés a l'escenari per escanyar el traïdor. Bo na l'hauria feta! Ara, que per escanyar el traïdor, no es necessita pas armes; més que mans, a la sala de reunions, es necessitaven cames per saltar. Per això, en previsió que la possible peresa del públic fes que aquest confiés l'encàrrec a una baleta, o a tot un carregador, els urbans tenien cada nit una feina de negres a registrar ciutadans pacífics. Els regidors, un cop practicada aquesta operació, tranquil·litzats pel que pogués venir de fora, es llançaven al simulacre amb tot ardor. Tot era posar dimissions sobre la taula i rentar-se les mans.

La situació no podia ésser més avantatjosa per a tots els sectors, i no hi ha dubte que si ara els peséssim reunits i per separat, es podria registrar un augment de quilos considerable. Evidentment, ara tenim més quilos de regidor que no pas el dia dotze d'abril, sense que això vulgui dir que tinguem un Ajuntament de més pes que aleshores. Però això ens portaria a disquisicions metafísiques ben lluny del nostre propòsit.

L'Esquerra, en dimitir, ho feia perquè el Consistori no li volia admetre uns pressupostos fets expressament perquè no fossin admesos i tenir ocasió de dir d'aquesta manera que les minories no volien la política d'economies que havia de salvar les finances municipals.

Les minories, que no varen veure la maniobra de l'Esquerra, en feren una

altra pel propi compte. Com que tenien unes ganes boges de derrotar l'Esquerra perquè aquesta no pogués dir mai més per boca de Casanoves que ells eren majoria i havien de governar la ciutat, s'arraparen a l'ocasió i derrotaren l'Esquerra.

Però, què va passar? Que aleshores es varen trobar de costat la Lliga i els radicals i es varen recordar que ni la Lliga havia de voler anar amb els radicals ni els radicals havien de voler anar amb la Lliga. Qüestió de clientela. I fou aleshores quan, com sempre, els tercers—els tres tercers—en discòrdia s'aprofitaren. En mig d'un Consistori amb tres sectors de grup, s'aixecaren com els galls en el galliner; les tres minories individuals, demostrant una vegada més la superioritat de l'individu sobre la multitud.

Però de tots tres, En Solà, En Velilla i En Jover, cap com En Jover no demostrà que si entre ells hi havia un individu (i no em fa por cap sentit per pejoratiu que sigui) fou l'últim dels individualistes. I, cosa curiosa de comprovar, si entre les minories individuals una féu aigües quan arribà el moment, entre les minories de grup succeï exactament igual i el paper va correspondre a la Lliga, que el representà amb tot afecte.

Tot plegat, ja ho hem dit, una bella comèdia. Els pressupostos d'economies estan retirats. No veurem els funcionaris municipals anant a demanar caritat; no veurem els temporers fumant cigars de caixa amb faixa ni veurem les escombraries pels carrers ni els atracadors a cada cantonada aprofitant la fosca. Però ens anirem endeutant, endeutant, poc a poc, és a dir, de pressa, farem un altre pressupost que s'assemblarà a l'anterior, anirem tirant...

I aneu a saber si, amb l'escassetat que hi ha de moneda, avui en dia, potser és més prudent de començar a acostumar-se a viure sense. A més, que ja hi estem acostumats; i, si anivelléssim el pressupost, aconseguíssim el superàvit i omplíssim les caixes municipals, potser ens passaria com a aquells pobres que treuen la rifa, i l'allegria els mata.

I, a més a més, hem d'evitar, sigui com sigui, de posar els regidors davant una temptació com la de veure les caixes municipals plenes. Si no

fossin les temptacions i les ocasions, molts dels que tiren per mal cap serien persones honrades i d'altres no pensarien en tots els dies de la seva vida a presentar-se per regidors.

CAMPANETA

El Centenari de Goethe

Alemanya ha celebrat dignament, malgrat que greus esdeveniments polítics distreguin l'atenció del públic, el centenari de Goethe. La gran figura de l'illustre pensador ha estat commemorada amb festes, conferències i homenatges.

L'obra de Goethe, a mesura que el temps passa, apareix a les noves generacions més genial, més ferma i portentosa.

També al nostre país s'ha parlat, aquests dies, de Goethe; però no amb l'extensió que mereix. Trobem a manca, per exemple, una edició de les seves obres, a preu reduït, que les introduís a les biblioteques humils. En aquest temps en què s'edita tan intensament, un buit semblant hauria hagut d'ésser emplenat.

Un joc de cartes

A la reunió dels pressupostos, que amb tant d'incert ressenyarem nosaltres abans que tingués lloc i que els regidors tingueren l'amabilitat de seguir punt per punt fins al final, circularen unes cartes apòcrifes que el regidor Ventalló va escriure amb lletra i signatura del Dr. Aguadé i dirigí als regidors Solà i Velilla, tot oferint-los una vara si votaven amb l'Esquerra. Com que la cosa arribà a la tribuna de la Premsa, al final de la sessió, després de la derrota de l'Esquerra el cap de la majoria va córrer a informar els periodistes que es tractava d'una facècia innocent. Ni En Solà ni En Velilla no es varen creure que la cosa pogués ésser seriosa i varen votar contra l'Esquerra. Si s'ho haguessin cregut, però, aneu a saber el que haurien fet!

Compreu L'ALMANAC

INSISTIM...

Es sabut que contra cada pecat hi ha una virtut. Contra la crisi de teatre a Barcelona, ¿què hi ha? No res! Parlem—naturalment—a entendre dels nostres llisquents empresaris.

Hem acabat la primera i segona temporades teatrals de l'any. Entrem a la darrera temporada: la de primavera. Què ens avisa el dissabte de glòria? Renovacions? Obres d'empenta? Un desig de plantar cara?

Revistetetes. Dramets. Comedietes. El mateix del mateix. Revistes amb "vedettes" suades. Operetes—encara?—de Franz Lehar. Comèdies sonores, ens referim al vers. Comèdies sense sonoritats, ens referim a la prosa. Imbecils balls de resistència per a noctàmbuls engomats de cabell i de cervell! Bon panorama!

ROMEÀ

Demà. "L'Alegria de Cervera". Estrena. Expectació. L'alegria vermella d'un anunci elèctric diu l'esdeveniment de dalt a baix d'una cantonada de la Rambla.

Què serà? Què no serà?

Una obra més? Una obra que compartirà, entre les poques obres que compten, en el teatre del poeta Josep Maria de Sagarra? Ho desitjaríem.

El teatre català té ja una alegria. "L'Alegria que passa". Es una alegria, tristament romàntica, de poble, de carro i de tardor. Ara tindrà "L'Alegria de Cervera". ¿Una alegria tabalot, de consonants, de tartana i de capes de burell?

El teatre castellà té: "La Alegria del Vivir"—rètol d'obra de Marden—. "La Alegria de la Huerta" i "La Alegria del Batallón".

Vinga alegria, senyors! I que la de Cervera sigui una alegria que, en lloc de fer plorar als barcelonins, se'ls encomani!

NO RES! NO RES! NO RES!

"El Zarewitch", al Nou. Saus de Caballé. Espectacle per als que mai no seran joves i per als que mai no posaran anys. Música de Franz Lehar servida en oblees de pòncem confitat, com tota la música del "mestre".

"Divorciémonos", al Poliorama. Companyia Pino-Thuillier. Espectacle per a àvies enyoradisses que vulguin recordar pretèrits temps. Per a assaborir "Divor-

ciémonos", cal algun cabell blanc sota la pintura, blonda o negra, i alguna arruga sota el maquillatge.

Una obra—la que sigui—del repertori de la Irene López Heredia al Barcelona. Espectacle per als que prenen te, àdhuc a l'estiu, d'esquena al mar o al camp, en qualsevolga torre de qualsevolga Caldetes.

"Las Secuestradoras", al Còmic. 500 toilettes, expresses. Música i lletra d'uns tals... Espectacle per a portar-hi les amistançades o la família que ve de lluny i vol passar uns dies barcelonins veient esplendorosos plomalls, ròssecs llampurants, fesomies que la pintura igualitza i cares més o menys fresques i més o menys pomposes.

Tot això al compàs de xotis, xarles-

tons i altra fullaraca musical. Del que, per habitud, es diu en les revistes no cal parlar-ne.

WORK

ES DIU...

Que el Sindicat d'Actors es proposa premiar en metàllic el còmic que compleixi i faci complir el reglament.

També és ganes de perdre el temps.

✱

Que la Saus i En Segura, dintre de poc, formaran una companyia a base de gènere frívol.

Això és el que havien d'haver fet ja fa temps.

✱

Que demà, dissabte, obriran tots els teatres de la capital.

Ja sabem quin serà el primer que tancarà.

✱

Que a l'Olympia es prepara una revista a tot "rumbo".

Segons sabem, la dirigirà el gran Sagrañes.

BRIK

La mona d'enguany.

ESQUELLOTS

Al Parlament, el diputat senyor Antoni García Prieto va dir que l'autor de "La oca" devia ésser expulsat d'Espanya per indesitjable.

Alguns cops, al Parlament, es diuen coses encertades.

Divendres passat al Círcol de Sans es celebrava un ball organitzat per la "Penya Pollastre", i era amenitzat per l'Orquestra Planagumà.

Hi havia concurs de pentinats, moltes nenes boniques i, sobretot, uns ballables ben escollits pels de l'orquestra, que amb

franquesa, hem de dir toca molt bé i val la pena de sentir-la, oi més en aquests temps, que tothom es creu amb el dret d'arrodonir quatre músics de jazz-band. Ja és dir prou que n'hi ha alguns, com els "Planagumà", que mereixen crítica justa del seu treball.

Ara fa un any que varen tenir lloc les memorables sessions de la Conferència d'Esquerres. Amb aquest motiu, han tingut lloc vins d'honor i banquets on els oradors han assegurat que la qüestió de l'Estatut està a punt de resoldre's.

Així sia!

Aquests dies ha tingut lloc el 49 aniversari del traspàs de Carles Marx, l'immortal autor de "El Capital".

Marx fou el precursor de Lenin, de Trotski, de Stalin. Al cap de més de cinquanta anys, les seves doctrines apareixen més vives i clares que mai.

A l'Ajuntament tot ha quedat igual "Una cosa es predicar, y otra dar trigo."

La orisi municipal pot haver, no obstant, tingut la seva utilitat. Pot haver estat un avís per l'Esquerra i una lliçó per a la Lliga.

Ara, el que manca és que sàpiguen aprofitar-la.

Imp. "L'Esquella". -- Om. 8, Barcelona

BROADWAY CINEMA

UNIÓ, 7

TELÈF. 19944

Dies 25, 26 i 27 de març de 1932: Les grandioses pel·lícules

En cuerpo y alma - El vértigo del tango
Noticiari i Dibuixos animats

EL LOCAL MES ELEGANT

PREUS POPULARS

Restaurant CASA JOAN

EL MÉS POPULAR I ACREDITAT

LA CASA DE LA PAELLA VALENCIANA
(Especialitat de la casa)

Rambla de Santa Mònica, 21 i 23

Telèfon 23692

La terrible feridura

(APOPLEXIA)

S'evita i cura amb el famós

ANTIAPOPLÈCTIC VALLVERDÚ

Flascó, 10 pessetes, a totes les farmàcies

Detalls: Laboratoris K L A M - Reus

Mobles i Matalassos

A TERMINIS i SENSE FIADOR

Santa Anna, 18

Barcelona

CINE BARCELONA

NOU DE LA RAMBLA, 26

Demà, dissabte i dies següents:

Al Este de Borneo
per Rose Hobart i Lupita Tovar (en espanyol)

Mi padre es un fresco
sonora, per Adolphe Menjou

CARTELERA

GRAN TEATRE ESPANYOL

Companyia de vodevil i espectacles moderns de
JOSEP SANTPERE

Dissabte, diumenge i dilluns, tarda i nit: Representacions extraordinàries de

LA REINA HA REL·LISCAT

Llibre d'ALFONS ROURE Música de J. M. TORRENTS

Es despatxa a tots els Centres de Localitats

BA-TA-CLAN Marquès del Duero, 85 - Tel. 81874
Tarda a les 3,30 :: Nit a les 9,30

El millor programa de varietés - 60 ARTISTES - Joventut, Art, Luxe, Bellesa, Distinció - BELLA MARUJITA - LUCENTINA A. ESTEVE - CRISÁLIDA - GERMANES NAVARRO - ZINARAY ET MONIELA - El vodevil: El marit gelós - Dancing d'1 a 4 matinada

PILI-BETTY

TEATRE COMIC

GRAN COMPANYIA DE REVISTES
I VODEVILS

Demà, dissabte, dia 26: Inauguració de la temporada de Primavera. ESTRENA EN ESPANYA de la grandiosa revista en 2 actes i 12 quadros, de Víctor Peneda, música dels mestres Benlloch i Soriano,

LAS SECUESTRADORAS

EXPLENDIDA PRESENTACIÓ

ROYAL CONCERT

Marquès del Duero, 106 - Telèfon 20384
Direcció artística: LEOPOLD MORAL

El Music-Hall de les cares boniques

Cabaret de 1 a 4 matinada

ORQUESTRINA REMEN WARTY i P. GALLO

BIBLIOTECA DE BARCELONA

Ep! No us caseu, si no fruiu d'un bon estat de salut física i mental!

No sigueu capaç de cometre un crim contra la dona qui us ofereix el seu amor i la seva confiança. No l'arrossegueu fins el nivell on vos esteu, si és que us trobeu en condicions de salut lamentables i altres trastorns que minen la vostra energia i us converteixen en un rondinaire crònic i un company insuportable i malhumorat.

No la porteu al tàlem, si des del mateix dia de les noces heu de començar a defraudar les esperances que ella hagi pogut posat en vós.

No porteu hores, dies i anys de penediment a la dona que tant us estima.

Prepareu-vos abans per al matrimoni!

Això no sols està a l'abast vostre, ans us és relativament fàcil. Igual que molts altres, vós podeu recobrar el vigor, la salut i la fortalesa, sense necessitat de recórrer a drogues ni medicaments nocius; recobrar la virilitat sana i completa per mitjà dels mètodes naturals; convertir-vos en un home baronívol, en un home digne d'ésser admirat i estimat.

El Strongfortisme

El Strongfortisme, nova ciència de la salut i de la força, aixecarà les vostres energies i us col·locarà en el camí del benestar i de la robustesa; us reconstituirà encendrà en vós novament la flama de la vida, l'alegria de la joventut, la gaudança i la satisfacció d'existir plenament. Enterreu el passat i apreneu a bandejar de la vostra vida la tristot, la debilitat i la decadència.

Demaneu un exemplar gratis del meu llibre

Ell us revelarà secrets d'una importància vital sobre el cos humà i el mètode natural i científic d'enrobar-vos, fets aquests d'un valor sense preu. Demaneu-ne tot seguit un exemplar, que us serà remès gratuïtament.

INSTITUT STRONGFORT

LIONEL STRONGFORT, Director

Especialista en Salut i Cultura Física

BERLIN-WILMERSDORF (ALEMANYA)

LIONEL STRONGFORT

l'home perfecte

CONSULTA GRATIS I CONFIDENCIAL

(posi's el franqueig suficient per a cartes a l'Estranger)

Institut Strongfort. Berlín - Wilmersdorf (Alemanya) - 1162

Serveixi's trametre'm completament gratis el llibre "Promoció i Conservació de la salut, Força i Energia Mental". per al franqueig del qual li acompanyo 80 cèntims en segells de correu del meu país. He marcat amb una X les matèries en què estic interessat.

—Catarro

—Asma

—Dolors de cap

—Hèrnia

—Demacració

—Vici's secrets

—Barbs (acné)

—Obesitat

—Vista dèbil

—Reumatisme

—Impotència sexual

—Nerviositat

—Estrenyiment

—Respiració curta

—Pulmons dèbils

—Desordres de l'estómac

—Major altura

—Desenrotllament muscular

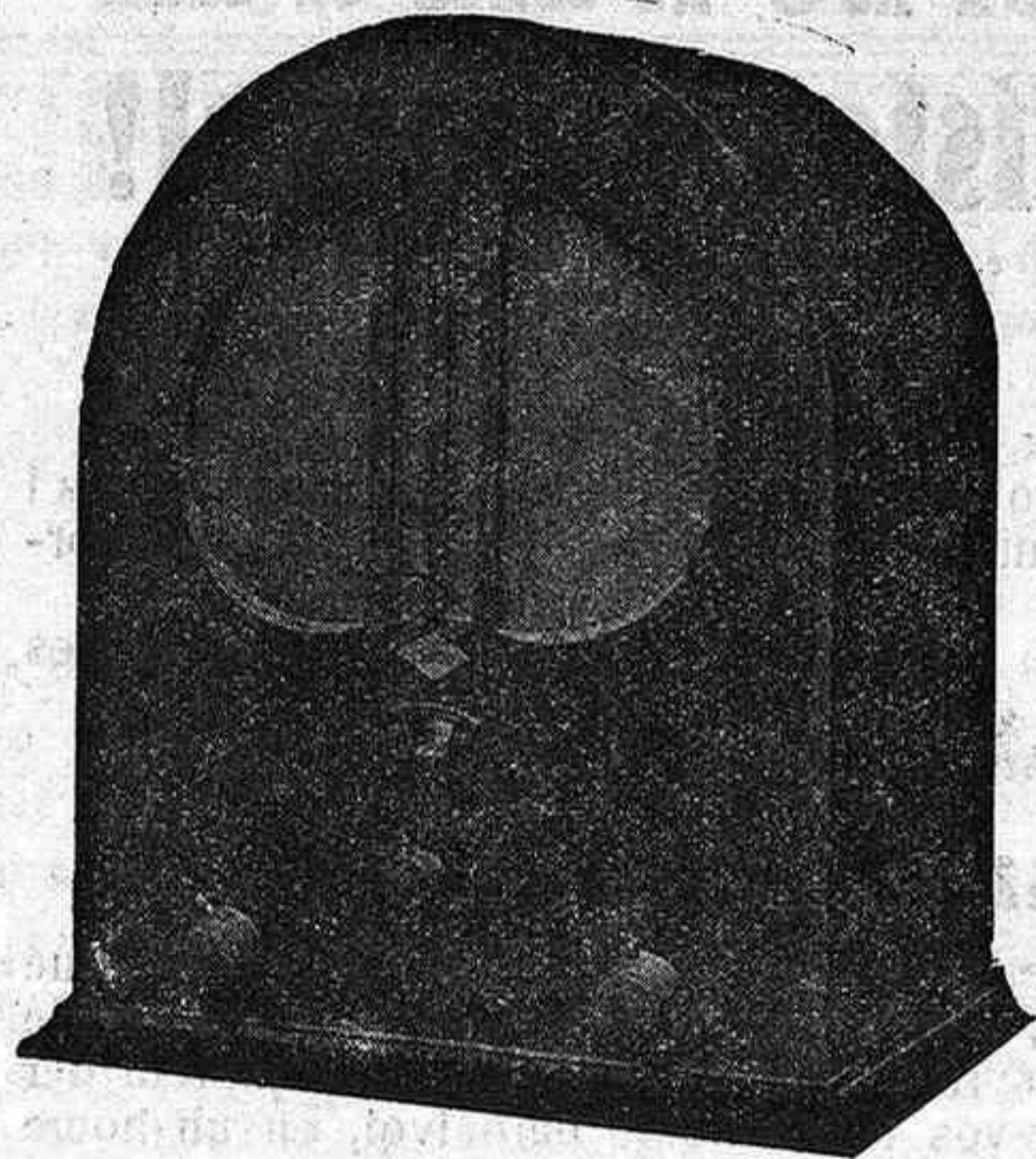
Noms (escriure'ls ben clars)

Edat Carrer o Apartat de Correus

Ciutat País

Receptor RADIO CLIMO

enxufable al corrent, sense antena

Ramon Climent

Consell de Cent, 266 :: Telèfon 23058

PREU: 400 PESSETES

VIES URINÀRIES

Impureses de la sang - Debilitat nerviosa
Prou sofrir inútilment de les dites malalties
gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

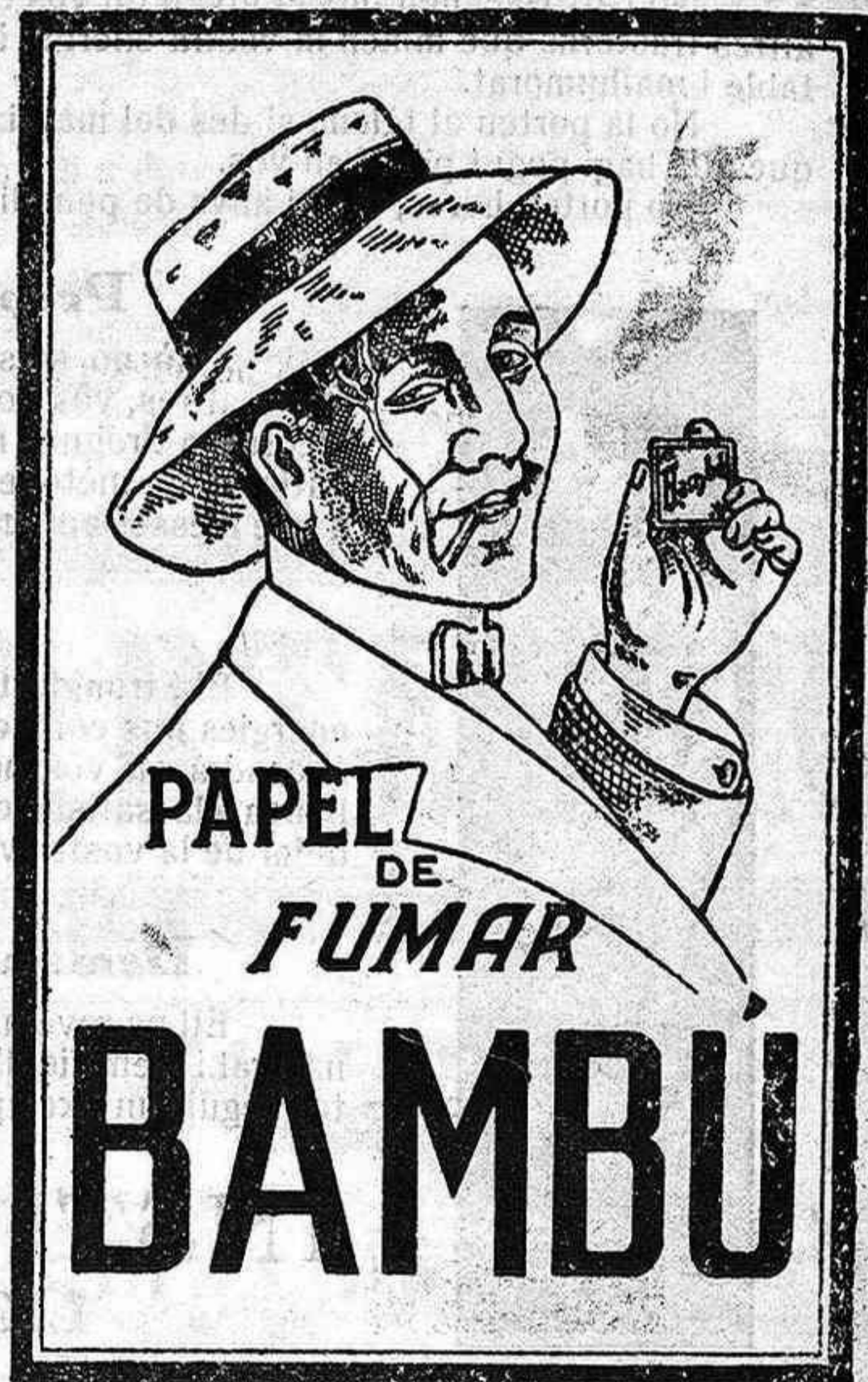
Vies urinàries: *Blenorragia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota milltar*, etc., de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *oistitis*, *anexitis*, *fluiros*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els Catxets del Doctor Soivre. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda: 5'50 ptes. caixa

Impureses de la sang: *Sifilis* (avari), *ecemes*, *herpes*, *ulceres varicoses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acne*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les Píndoles depuratives del Dr. Soivre, que són la medicació depurativa real i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronsos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polusions nocturnes*, *espermatòrrica* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fadiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les *Gragees potencials* del Dr. Soivre. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pessetes 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a *Oficines Laboratori Sókatarg, carrer del Ter, 16, telèfon 544 S. M. Barcelona*, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentollament, tractament i guariment de les dites malalties.

PAPEL
DE
FUMAR
BAMBU

FEROTYL
 Especific de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
 (MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt eficàs per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-mèdulo-genital. Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Produce plu-riglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fòsfurs, ni cantàrides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECUPERAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dutrem
 Alt de Sant Pere, 50 - BARCELONA - Telèfon 18631
 Preu: 21'75 ptes.

**Caruso, Fleta, Tito Schipa,
 Pau Casals, Sagi-Barba,
 etc., etc.**

Totes les celebritats impressionen en discos

**La voz
 de su amo**

Companyia del Gramòfono, S. A. E.

Obres de recent publicació:

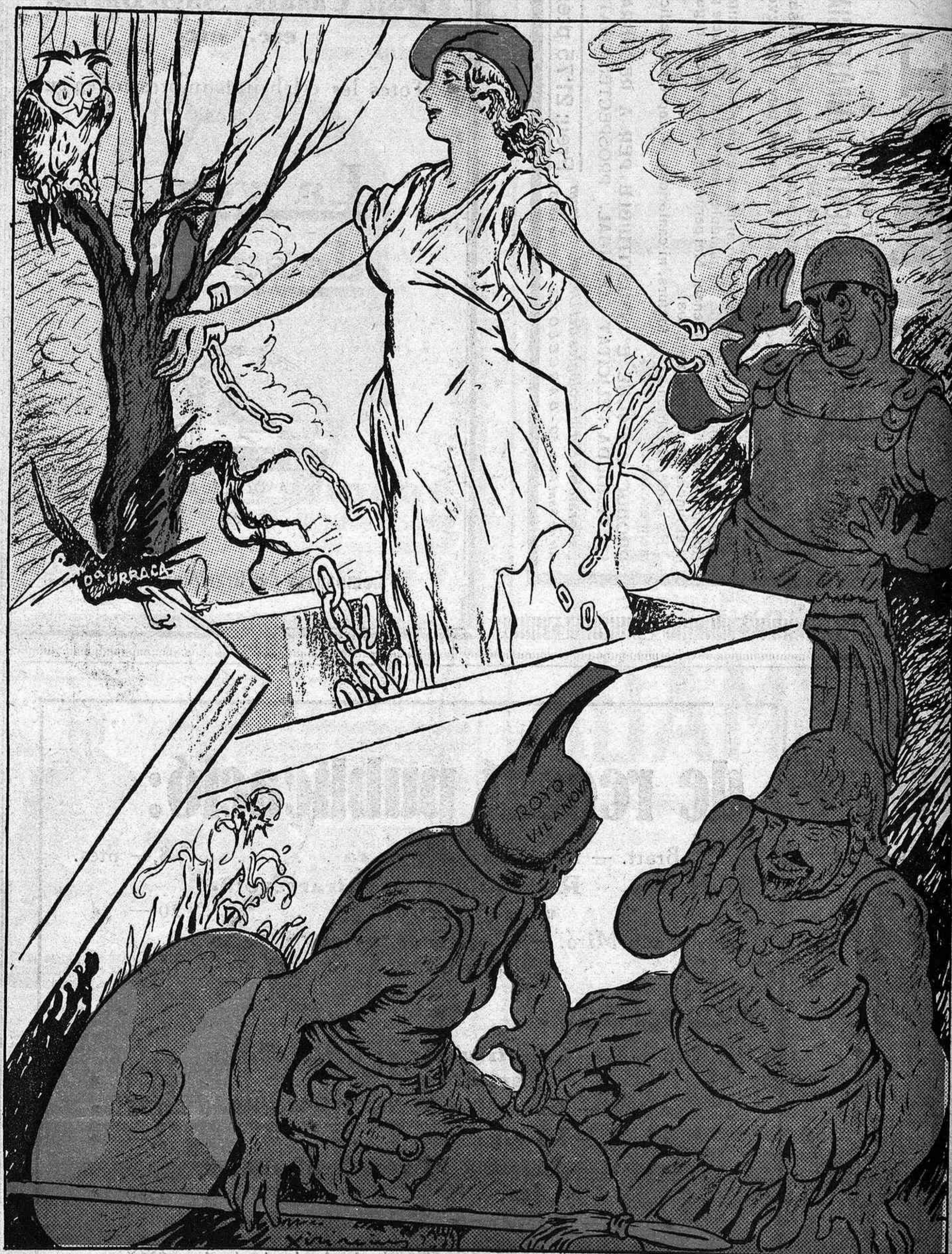
- K. A. Bratt. — **La próxima guerra** 8,— ptes.
- M. N. Roy. — **Revolución y contrarrevolución en China** 20,— »
- J. Aguadé i Miró. — **Elogi dels metges i de la medicina** 4,— »

Biblioteca - Etxer:

- Núm. 1. — **Constitución de la República Española.** 1,50 »
- » 2. — **Arrendamientos (Urbana)** 0,75 »
- » 3. — **Lo vigente** 2,— »
- » 4. — **Jurados Mixtos Profesionales** 1,50 »
- » 5. — **Accidentes del Trabajo en la Agricultura.** 1,50 »

Ley del divorcio (votada por las Cortes Constituyentes de la segunda República Española) **1 pta.**

Llibreria Espanyola
 Rambla del Mig, 20
 TELEF. 18692

Pasqua de Resurrecció

Tant si volen com no, Catalunya farà la «Pasqua»
als seus enemics...